

USA fikk liten glede -

Siftelse for brst Okkupasjonshistorie 2014

Fru Styren mot staten-

(Forts. fra s. 2)

til nytt rettsmøte, men dette fritar ikke påtalemyndigheten for kritikk for at den ikke boldt sig ajour med fru Styrens tilstand.»

— «Lagdommerne *Jabren* og *Boberg* bemerket at fengselslegen synes å ha vært noe passiv også i tiden efter at hun mottok reservelege *Poullssons* brev av 12.11 1946, hvori det som foran nevnt ble meddelt at *Ullevål* sykehus helt ikke ville ha mer befattning med fru Styren. Det synes på det tidspunkt å ha vært grunn til for fengselslegen å ta opp spørsmålet om løslatelse med fengselsdirektøren og/eller påtalemyndigheten. Dette ville muligens ha resultert i en noe tidligere løslatelse, men neppe hatt noen betydning for den senere invaliditet. . . .

Lagmannsretten finner *enstemmig* at fru Styren må antas å ha hatt fyldestgjørende grunn til å prøve saken i første instans, og at hun derfor bør fritas for å betale saksomkostninger for byretten. Lagmannsrettens flertall *Jabren* og *Boberg* — finner at fru Styren bør fritas for å betale omkostninger også for lagmannsretten, jevnfør Tl. § 180 første ledd i.f. — Det foreligger efter flertallets mening særege omstendigheter, og det er først for lagmannsretten — ved de sakkynndiges uttalelser — blitt på det rene at fru Styrens *invaliditet skyldes den langvarige varetekt.*» (Uthevet her.)

Når jeg både i byrett og lagmannsrett har bistått fru Styren — skyldes dette ikke bare min beundring for hennes dyktig førte årelange kamp for grunnleggende rettsprinsipper — men også at hennes sak er vesentlig når det gjelder belysning av individets rettsvern mot samfunnet — statsmakten idag. Når det under det offentlige innesperring av et uødmet, politisk upopulært individ forvoldes skade på dette — tilogmed under varetekt som ikke er dekket av rettens fengslingskjennelse — skal den svake enkeltperson uavkortet lide denne skade — eller skal staten søke å lindre. Dette uansett skyld eller ikke skyld hos statens tjenere. Dette spørsmål har ingen av rettene søkt å drøfte ennsi avgjøre.

Cuba for å sette opp atombatterier som kunne skyte Sambandsstatene i grue. Men heldigvis tok Kennedy sine forholdsregler i siste øyeblikk. Men amerikanerne burde grøsse ved tanken på hvorledes det ville gått om Sambandsstatene idag til president hadde hatt den salmesyngende krigshisseren Franklin D. Roosevelt, der betrakter banditten Stalin som sin hjertevenn.

Foreløpig er Statene situasjonens herre når det gjelder Cuba-konflikten. Men det er vel fare for at det kan være ro før en ny storm. *Konrad Sundlo.*

Världsdramaets mekanik

avslöjas i

«VÄRLDSKULTURER»

Av ELOF ERIKSSON

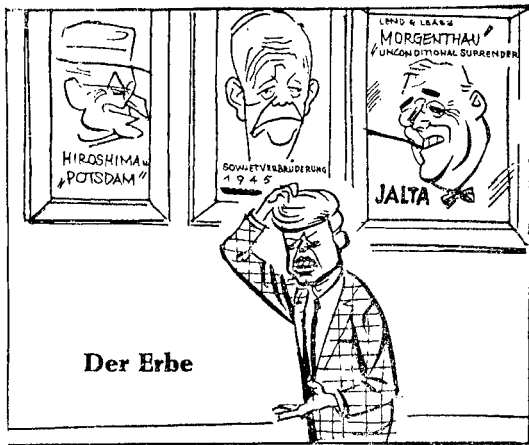
Pressröster:

Ingemar Donar i Fria Ord: «En världsbild — att bindas i evighetsband — är Elof Erikssons «VÄRLDSKULTURER», Nationens Förlag. Likt en jättelik bulldozer röjer den för ljus och kultur i en djungel, som solen ej på årtusenden kunnat genomtränga... Sprid denna bok på många många händer — innan den försvinner.»

Dr. Ivar Harrie i Expressen: «Boken vill visa hur de höga indoariska idealen hotas av den på förstörelse och världserövring inriktade materialismen som tagit sig uttryck i judendomen... Den publiceras i mycket värdad utstyrsel och salubjudes till ett mycket lågt bokhandelspris.»

VÄRLDSKULTURER levereras mot insändande av kostnadsbeloppet, kr. 20: — i svensk valuta till

NATIONENS FÖRLAG
Fack Stockholm 10.

Der Erbe

Kennedy's arv. Er det vant de Gaulle og Europa er mistroiske?

(Forts. fra s. 1)

tære ledelsen ble svinebundet. — Men det ferskeste og mest aktuelle eksempel på amerikansk svikt og kommunistisk forutsenhet er dog Cubas Castro. —

Her har Moskva sett at Cuba ville egne seg utmerket som et sovjetisk brohode under en invasjon i Sambandsstatene. Cubas hersker var imidlertid Batista, der som diktator begikk en rekke tåpeligheter som alle diktatorer, men han var U.S.A.'s venn, konservativ og antikommunistisk. Dette skremte dog ikke herrerne i Moskva, som nå gikk til et mektig undergraveringsarbeide av Batista, der ble fremstillet som en kjeltring i motsetning til den elskelige Castro som var demokrat, og folkets venn og som ville gjøre både Cuba og U.S.A. lykkelige om han kom til makten. Det ble naturligvis ikke sagt noe om at han var kommunist og man kan tenke seg det kommunist-smittede amerikanske administrasjonsapparat hadde en gylden tid med blanke dollars fra Moskva og fri anledning til å baktale Batista. —

Den 27.—30. august 1961 konstaterte således Senate International Security Sub.-Committee at Cubas økonomi under Batista var stabil og i eksellent kondisjon. Det ble ennvidere slått fast at Batista-regimet var klart antikommunistisk og pro-amerikansk, men at U.S.A.'s utenriksdepartement bevisst ødela den pro-amerikanske Batista-regjering og erstattet den med kommunisten Castros regime.

Som hovedvitner i den sak som ble reist opptrådte Arthur Gardner som var U.S. ambassadør på Cuba i årene 1953—57 og Earl S. T. Smith, som etterfulgte Gardner og var i stillingen til 1959. Disse to herrers vitneprov gikk ut på at de handlet nøyaktig i overensstemmelse med de fra utenriksdepartementet mottatte ordrer om å «trekke tippet vekk unna benene på Batista» og bane veien for Castro.

Da derfor Castro gikk iland på Cuba, ble alle amerikanske våpenleveringer til Batista stoppet, selv av ammunisjon til våpen som allerede var levert. Like før Castros kup hadde Batista kjøpt og betalt 15 amerikanske fly, men også denne leveransen ble stoppet. —

I mellomtiden hadde Castros medhjelpere i Florida sendt utallige flyladninger geværer og ammunisjon til den kubanske revolusjonshovedkvarter og disse flyene ble hver dag sendt avgårde fra Miami helt åpenlyst. Batista protesterte forbitret over for den amerikanske ambassaden i Havana og ambassaden lot protesten videre til Washington og Utenriksdepartementet, som imidlertid meddelte Batista at han måtte være feil underrettet, da det ikke var noe som tydet på våpensendinger til Castro. —

Så kom da denne til makten og nasjonale kubanske krefter søkte å organisere motstand mot kommunistregimet og prøvde å få våpen og ammunisjon over fra Florida. Men denne gang grep utenriksdepartementet inn mot «våpensmuglingen» og sørget for at den ble stoppet.

Som det sees var Castro en tid både Sambandsstatenes adoptivbarn og kjælebarn, og da uttak er verdens lønn, inviterte han straks Sovjet over til

General Walter

Dødsdans i Prag

(Forts. fra side 4)

enn betenkelig, det ser sjefslegen straks.

«Jeg kjører med deg nå. Jeg vil se revolusjonen.»

«Du kan se revolusjonen fra vinduet i værelset ditt. Vakre barrikader, nette geværer —»

«Jeg vil kjøre med deg og kjempe!»

«Du kan ikke kjøre med meg, bilen min er full av kjempere. Kom, vi tar flasken og går til værelset ditt!»

«Godt, men først må den tyske kvinne arresteres!»

«Hvilken tysk kvinne?»

«Den svangre tyske kvinne. Ikke et sekund til skal hun få bli her! Krepere skal hun på gaten! Våre russiske barn har også krepet! Tusener, hundretusener! Inne i tysk barn skal få leve! Av barn blir det voksne, og av tyske barn blir det igjen mordere!»

«Og hva ville jeg være hvis jeg lot den svangre kvinne krepere på gaten, slik som du uttrykker deg så fornemt? Dessuten har jeg ikke noe å si her. Det som skal skje her gir bare sjefslegen ordre om.»

Sjefslegen, som er oppmunnet av mannens tilstedeværelse, nikker enig. Den lille bevegelse har avgjort hans skjebne. Som en vantvitt styrter Nina ut, smeller døren igjen efter seg og vrir nøkelen om. Nøyaktig slik har hun gjort hver gang hjemme når hun ville hindre sin mann i å gå ut. Det var bare en mekanisk handling uten baktanker, hennes mann bare ler av det. Han vil nettopp si en vits da det lyder et dyrisk skrik på gangen. Flere forferdede skrik følger efter — med et sprang er mannen ved døren, slår glassruten istykker med hånden, stikker hånden gjennom den og vrir nøkelen tilbake. Ved siden av trappen, som er belagt med et hvitt teppe trenger pleierskene seg sammen. Der nede på gulvet ligger noe grønt. Hvorledes det egentlig gikk for seg kan ingen riktig si. Den svangre kvinne ble nettopp ført til undersøkelsesrommet da Nina viste seg på gangen. Om hun stort sammen med henne ufrivillig eller om hun gjorde det med vilje kan ingen si. Sikkert er det bare at den svangre falt overende på ryggen, veltet to ganger rundt i trappen og ble liggende nedenfor den på det hårde gulvet. Det blete teppe tok riktignok noe av for støtet, dog er hennes tilstand mere

Alt annet skjer lynsnart. Nina får telefonen revet ut av hånden av sin mann, han løfter henne opp og bærer henne inn i det første og beste værelse. Det er strykerummet, hele berg av omhyggelig sammenlagte lakener ligger i hyllene. Uten å slippe Nina, river han med en hånd en hop med lintøy ned, skyver den fra hverandre med foten slik at det dannes et primitivt leic og legger sin frue ned på det. Hendene hennes holder han imidlertid fremdeles fast. «Lukk døren», brøler han. En eller annen slår hurtig døren igjen. Det lykkes Nina å bite ham i hånden, men kreftene hennes gir langsomt efter. «Slipp meg», stønner hun utmattet.

Narvik —

(Forts. fra s. 4)

Framnes. De arbeidet også på sydsiden av havna, på Ankenesiden, like ved kirken, dessuten med anlegg i sjøkanten på byens vest- og nordside: Kvitvik, Lillevik, Vassvik og Taraldvik. Pioneerene hadde nok å gjøre. Men de eneste anleggene de ble ferdige med var blokkhusene på Fagernes og Framnes, og så blokkhuset ved Norddalsbroen. Men dette siste var uten interesse for spørsmålet om forsvar av Narvik mot angrep som kom inn fjorden.

Jeg holdt på å glemme kanonen. Narviks kanon. Den stod ute på Framnesodden.

Den hadde det bare bra. Stille og rolig, når unntatt et par ganger den ble kjørt opp til Sildvik for å drive øvelsesskyting mot berget på den andre siden av Rombakksbotn.

Kanonbetjeningen fikk derimot ikke anledning til å prøve noen skudd utover fjorden, der hvor i tilfelle angrepene ville komme.

Det gjaldt jo for denne kanonen som for luftvernsbatteriet: Krigsmessig skarpskyting utover fjorden kunne divisjonen ikke tillate, da skytingen ville komme til å virke hemnende på skipstrafikken.

Slik forberedte vi oss altså til 9. april.